

FOAIE PAROHIALĂ

8 - 14 februarie 2026

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

RUGĂCIUNE

Cine și cum am fost? Oare a fost vreo faptă de-a mea bună, sau dacă nu faptă, vreun cuvânt, ori poate vreo dorință? Tu însă Doamne, ești bun și îndurător, iar mâna Ta a venit în ajutorul meu, ridicându-mă din prăpastia morții și din stricăciunea inimii mele. Acest lucru s-a întâmplat ca urmare a faptului că nu am mai dorit ceea ce am vrut cândva, ci am dorit ceea ce a fost voința Ta.

Te voi iubi Doamne, Îți voi aduce mulțumiri și voi mărturisi Numele Tău, pentru că m-ai iertat de atâta rău și de nevrednicia faptelor mele: datorită harului și îndurării Tale, nu am comis atâtea păcate și am reușit să evit multe lucruri rele. Recunosc, că totul mi-a fost iertat, chiar și răul pe care l-am comis cu propria mea voință.

Cine oare dintre oamenii care-și recunosc slăbiciunile lor își poate atribui puritate și nevinovăție, iubindu-Te în acest fel mai puțin? Nimeni! Căci cu toții avem nevoie de îndurarea Ta, prin care ierți toate păcatele celor, care se întorc la Tine... Suntem cu toții datori să Te iubim atât de mult, căci Celui ce m-a eliberat dintr-o așa de mare strâmtorare a păcatelor, îi sunt dator să-I răspund cu toată iubirea mea fiindu-I totodată și recunoscător. Amin.

(După Sfântul Augustin)

Biserica luptătoare a lui Cristos a pierdut un credincios dar Biserica triumfătoare a câștigat un suflet.

Fratele nostru întru Cristos, Erdei Vasile, a fost condus pe ultimul drum de cei dragi.

Dumnezeu să te ierte și să te odihnească în pace!

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Diana Maria Scurt, Vladimir Silaghi și Mihai Călin Ciupleu**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Între banchetul roșcovelui și al mielului

(...) Adevărata problemă pusă în lumină de Evanghelia de astăzi este imaginea pe care o avem despre Dumnezeu. Iar cei doi fii sunt, de fapt, aspecte ale sufletului nostru. Pentru amândoi, tatăl este un fel de stăpân, de tiran, pe care fiecare îl abordează în felul lui. Cel mic încearcă să se ascundă, refugiindu-se în plăcerile lumii. Cel mare încearcă să facă totul pentru a-i fi pe plac, încercând, pe undeva, să-și cumpere favorurile tatălui, dar rămâne plin de frustrări, gata să izbucnească în orice moment. Niciunul nu-l cunoaște cu adevărat, cerându-i ba o parte din avere, ba un ied, atunci când, de fapt, toate ale Tatălui sunt ale lor.

Și unuia, și celuilalt, Dumnezeu le revelează încontinuu chipul Său. Celui mic, primindu-l cu brațele deschise, redându-i întreaga demnitate pierdută, fără reproșuri și fără „penalizări”. Totul este dar și iubire. Celui mare, revelându-i un lucru atât de simplu: nu trebuie să facă nimic pentru a-i câștiga favorurile, fiindcă este fiu și moștenitor. Tot ceea ce este al Tatălui este și al lui.

Ce înseamnă toate acestea pentru noi? În primul rând, că în rugăciune, la lumina Sfintei Scripturi, trebuie să ajustăm încontinuu imaginea pe care o avem în suflet despre Dumnezeu. Dacă folosim expresii de genul: „oare ce-am făcut pentru ca Dumnezeu să mă pedepsească atât de rău?”, avem ceva de schimbat. Dacă, atunci când pașii noștri se mai împleticesc pe cărare, privim în sus așteptând să vedem fulgere chiar și când cerul este senin, avem o problemă cu icoana din sufletul nostru. Fiindcă Dumnezeu nu este nici tiran și nici contabilul care ne calculează greșelile. Dumnezeu este un Părinte iubitor, care suferă atunci când trântim ușa și plecăm. Iar dacă suferim din cauza alegerilor noastre, la fel ca în parabola de astăzi, nu este din vina lui Dumnezeu. Padre Pio spunea că, după Învierea Mântuitorului, diavolul este ca un câine legat. Însă, evident, dacă decidem, putem să ne apropiem și să intrăm în raza lui de acțiune.

Pe de altă parte, însă, nu putem face fapte bune, pretinzând mai apoi de la Dumnezeu dreptul la recompensă, dreptul la un ied tăiat din când în când și disprețuindu-i, în același timp, pe frații noștri mai mici. Suntem cu toții fii ai Lui, iubiți așa cum este fiecare dintre noi. De aceea putem intra în bucuria banchetului, cu două condiții: să-l recunoaștem pe Dumnezeu ca Tată, iar pe semenii noștri ca fii ai lui Dumnezeu și frații noștri. În caz contrar, ne vom exclude singuri de la sărbătoarea Cerului, veșnic nemulțumiți de darurile primite, evident mult prea mici față de meritele noastre. Vom rămâne la ușă cu frustrările noastre, refuzând vițelul cel gras și bodogănid ceva despre un ied ce nu s-a născut încă...

PF Claudiu